

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/152/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113230751
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1113230751.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a Mgr. Adely Unčovskej v právnej veci žalobcu: J. S. X., U. Š. XX, U., zast. advokátom JUDr. Dominikom Burdom, Rudnícka 8, Bratislava, proti žalovanému: Americká kultúrna výmena, spol. s r. o. v likvidácii, IČO: 31 360 904, Gajova 21, Bratislava, zast. likvidátorom Ing. Tomášom Szabom, Gajova 21, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou Roštár - Slovák, s.r.o., Révova 7, Bratislava, o zaplatenie 750 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. mája 2016, č.k. 8C/178/2013-123, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca od žalovaného domáhal zaplatenia sumy 750 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 16.09.2012 až do zaplatenia titulom nevyplatenej odmeny. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 151 ods. 3 O.s.p. tak, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že pracoval u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 21.12.2011 ako manažér predaja do 31.10.2012 (kedy pracovný pomer ukončil dohodou), a že predmetnom jeho práce bolo zabezpečovať pre žalovaného čo najviac uchádzačov o štúdium v zahraničí do jedného zo študijných programov v cudzine. Podľa čl. 5 pracovnej zmluvy mal žalobca ako základnú zložku hrubú mzdu vo výške 1.000 eur mesačne a ako pohyblivú zložku odmenu 150 eur za každého uchádzača, ktorý sa cez neho prihlási do jedného z programov AISE a aj odcestuje do vybranej destinácie. Tvrdil, že pre žalovaného zabezpečil 29 uchádzačov, ktorí sa cez neho prihlásili po 01.01.2012 do jedného z programov a aj odcestovali do vybraného štátu študovať, a že žalovaný mu vyplatil odmenu len za 24 uchádzačov, keď mu odmietol zaplatiť odmenu za 5 uchádzačov - S. U., J. X., S. R., P. Y. G. R. Y.. V konaní argumentoval, že podľa čl. 5 pracovnej zmluvy je pohyblivá zložka mzdy odmena nárokovateľnou za kumulatívneho splnenia predpokladov, a to prihlásenie sa uchádzača do jedného programov AISE a jeho vycestovanie do vybranej destinácie, pričom v prípade sporných 5 uchádzačov boli tieto predpoklady splnené. Podľa jeho názoru termín AISE zahrňoval nie iba programy AISE, ale aj všetky ostatné programy poskytované žalovaným, napr. EEOP, River East Transcona School Division, ICX. Žalovaný nesúhlasil, keď poukázal na to, že podľa čl. 5 pracovnej zmluvy dohodnutá odmena je nárokovateľnou len za kumulatívneho splnenia podmienok, a to, muselo ísť o uchádzača, ktorý sa prostredníctvom žalobcu prihlásil do jedného z programov AISE od 01.01.2012, uchádzač musel do vybraného štátu aj skutočne odcestovať, a počet uchádzačov musel byť schválený oboma zmluvnými stranami. Žalovaná odmena

nebola žalobcovi vyplatená, pretože nespĺňal kumulatívne tieto podmienky v prípade 5 uchádzačov, z ktorých sa 4 uchádzači neprihlásili do jedného z programov AISE, a jeden uchádzač sa neprihlásil prostredníctvom žalobcu, ale iného subjektu. Žalovaný uviedol, že vyplatil žalobcovi odmenu za 24 uchádzačov, ktorých zoznam bol dňa 31.10.2012 písomne schválený oboma stranami. I keď sa 21 uchádzačov v zozname prihlásilo do iných programov ako program AISE a žalobcovi na odmenu nevznikol nárok, odmenu vo výške 3.600 eur mu vyplatil dobrovoľne ako zásluhu za vykonanú prácu, čo však nezakladá nárok žalobcu na odmenu za sporných uchádzačov, keďže nespĺnil zmluvné predpoklady. Špecifikoval, že sporný uchádzač Leonidas Brellas bol prihlásený do programu agentúry EEOP v Anglicku, P. Y. G. R. Y. boli prihlásení do programu agentúry River East Transcona School Division v Kanade, S. R. bola prihlásená do programu agentúry ICX v Nemecku, žiadny z nich teda nebol prihlásený do jedného z programov AISE. Sporný uchádzač J. X. bol prihlásený do programu AISE do USA, avšak nie cez žalobcu, ale cez spoločnosť Orbis Pictus s.r.o., ktorej aj zaplatil odmenu za sprostredkovanie. Počas konania uviedol, že neposkytoval žiadne študijné programy v zahraničí, ale pre prihlásených uchádzačov iba sprostredkoval jednotlivé programy v zahraničí, ktoré poskytovali iné agentúry. Spočiatku sprostredkoval študijné programy s pobytmi prevažne v USA a to cez tri americké agentúry, jednou z nich bola i agentúra American Intercultural Student Exchange, skratka AISE, ktorá organizovala rôzne študijné programy - vysokoškolské, stredoškolské, učiteľské, krátkodobé i dlhodobé. Neskôr začal sprostredkovať študijné programy aj cez iné ako americké agentúry, napr. agentúra ICX v Nemecku, agentúra EEOP v Anglicku, agentúra RETSD v Kanade, agentúra SILK vo Francúzsku. Argumentoval, že ak by sa chcel v pracovnej zmluve so žalobcom dohodnúť na odmene za akýkoľvek program, nie iba program AISE, tak by v čl. 5 pracovnej zmluvy uviedol, že by muselo ísť o uchádzača, ktorý sa prostredníctvom žalobcu prihlásil do jedného z programov zamestnávateľa od 01.01.2012, a nešpecifikoval by tam konkrétne programy AISE.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní ustálil, že medzi stranami nebolo sporným, že strany si v čl. 5 pracovnej zmluvy dohodli okrem základnej zložky mzdy, hrubej mzdy 1.000 eur, aj pohyblivú časť mzdy, odmenu. Sporné medzi stranami bolo, za akých podmienok má žalobca nárok na zaplatenie tejto odmeny, keďže každá zo strán obsah čl. 5 druhej a tretej vety pracovnej zmluvy vykladala inak. Podľa druhej a tretej vety uvedeného čl. 5 pracovnej zmluvy odmenu (pohyblivá zložka) nad rámec základnej zložky zamestnávateľ prizná zamestnancovi 150 eur za každého uchádzača, ktorý sa prihlási do jedného z programov AISE od 01.01.2012 a aj odcestuje do vybranej destinácie (štátu). Počet uchádzačov musí byť schválený oboma zmluvnými stranami.

4. Vyhodnotil, že žalovaný pre prihlásených uchádzačov sám neposkytoval, ale iba sprostredkoval jednotlivé programy v zahraničí, ktoré poskytovali iné zahraničné agentúry. Mal za preukázané, že žalovaný sprostredkoval študijné programy v USA cez tri americké agentúry a jednou z nich bola agentúra American Intercultural Student Exchange, skratka AISE, ktorá organizovala rôzne študijné programy, a to vysokoškolské, stredoškolské, učiteľské, krátkodobé (1 až 3 mesiace), dlhodobé (3 až 6 mesiacov). Rovnako bolo preukázané, že žalovaný sprostredkoval študijné programy s pobytmi aj v iných krajinách napr. cez agentúry ICX v Nemecku, EEOP v Anglicku, RETSD v Kanade, alebo SILK vo Francúzsku. Dospel k záveru, že termín „do jedného z programov AISE“ uvedený v čl. 5 pracovnej zmluvy, ktorého výklad bol medzi stranami sporný, znamená, že ide o akýkoľvek študijný program (teda vysokoškolský, stredoškolský, učiteľský, krátkodobý, alebo dlhodobý), ktorý poskytovala americká agentúra American Intercultural Student Exchange, skratka AISE. Vyhodnotil, že tento termín nie je možné vykladať extenzívne tak ako to uvádzal žalobca, teda že ide o všetky programy poskytované všetkými zahraničnými agentúrami do rôznych štátov. V tejto súvislosti prijal záver, že ak by mal žalovaný taký zámer ako uvádza žalobca, tak by skutočne (ako uviedol žalovaný) v pracovnej zmluve dohodol so žalobcom odmenu za akýkoľvek program akejkoľvek agentúry do ktoréhokoľvek štátu a nekonkretizoval by programy len jednej agentúry. Vyhodnotil, že na úspešné uplatnenie nároku na odmenu podľa čl. 5 pracovnej zmluvy je potrebné kumulatívne naplnenie všetkých v tomto článku uvedených podmienok, teda muselo by ísť o uchádzača, ktorý sa prihlásil prostredníctvom žalobcu do jedného z programov AISE od 01.01.2012 a uchádzač by musel do vybraného štátu aj skutočne odcestovať. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že sporný uchádzač S. U. bol prihlásený do programu agentúry EEOP v Anglicku, a nie do jedného z programov AISE. Sporní uchádzači P. Y. G. R. Y. boli prihlásení do programu agentúry River East Transcona School Division v Kanade, a nie do jedného z programov AISE. Sporný uchádzač S. R. bola prihlásená na polročný pobyt do programu agentúry ICX v Nemecku, a nie do jedného z programov AISE. Sporný uchádzač J. X. bol ako jediný skutočne prihlásený do programu AISE do USA, avšak nie cez žalobcu, ale cez spoločnosť Orbis Pictus s.r.o., ktorej žalovaný aj zaplatil

odmenu za sprostredkovanie. Zhrnul, že štyria uchádzači teda neboli prihlásení do jedného z programov AISE, ale do iných programov iných agentúr, a jeden uchádzač nebol sprostredkovaný žalobcom, ale inou spoločnosťou. Žalobcom uplatnený nárok preto vyhodnotil za nedôvodný čo do právneho dôvodu, pretože žalobca nepreukázal kumulatívne naplnenie všetkých v čl. 5 druhá a tretia veta pracovnej zmluvy uvedených podmienok pre nárok na odmenu. Žalobu preto zamietol.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie a žiadal ho zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Zopakoval svoje tvrdenia zo žaloby a nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nepreukázal kumulatívne naplnenie všetkých v čl. 5 pracovnej zmluvy uvedených podmienok. Poukázal na to, že v zmysle čl. 5 prvá podmienka znie „za každého uchádzača, ktorý sa prihlási do jedného z programov AISE od 01.01.2012“, pričom o tom, že by tak malo byť urobené jeho prostredníctvom, nie je v tomto ustanovení zmluvy zmienka. Zdôraznil, že všetci sporní uchádzači do vybraného štátu vycestovali, a teda aj druhá podmienka vzniku jeho nároku na odmenu v zmysle čl. 5 bola naplnená. Zopakoval svoje tvrdenia, že termín „jeden z programov AISE“ je potrebné vykladať ako všetky programy všetkých agentúr, prostredníctvom ktorých uchádzači vycestovali na študijné pobyty do zahraničia, teda všetky programy ponúkané žalovaným. Opätovne poukázal na to, že tento výklad podporuje aj skutočnosť, že v zmysle súpisu zo dňa 30.10.2012 potvrdeného žalovaným, mu bola priznaná pohyblivá zložka mzdy - odmena v zmysle čl. 5 za 24 uchádzačov, ktorí sa v období od 01.01.2012 prihlásili do jedného z programov ponúkaných žalovaným, a to aj do programov iných agentúr, pričom zoznam týchto uchádzačov žalovaný schválil. Konštatoval, že termín „jeden z programov AISE“ je neurčitý a pripúšťa rôzny výklad, a preto s poukazom na zásadu, že prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ho prvá v konaní použila, zdôraznil, že toto zmluvné dojednanie do zmluvy navrhol žalovaný. Mal za to, že správnosti jeho výkladu termínu „jeden z programov AISE“, ktorý od počiatku prezentuje, nasvedčuje aj to, že termín AISE používal žalovaný v komunikácii s uchádzačmi, v emailovej adrese (G.-G.sk) G. v označení webovej stránky B.-G.-G.sk. Ďalej sa vyjadril k jednotlivým sporným uchádzačom, za ktorých mu žalovaný nepriznal odmenu. Vo vzťahu k uchádzačovi J. X. uviedol, že nebolo sporné, že tohto uchádzača sprostredkovala spol. Orbis Pictus s.r.o., čo však nepovažoval za skutočnosť spôsobujúcu nevzniknutie jeho nároku na vyplatenie odmeny, keďže tento uchádzač sa prihlásil do programu AISE a do vybraného štátu aj vycestoval. S poukazom na záver súdu prvej inštancie, že štyria uchádzači (P. Y., R. Y., S. R. G. S. U.) neboli skutočne prihlásení do jedného z programov AISE, ale do iných programov iných agentúr, zdôraznil, že aj títo štyria sporní uchádzači boli prihlásení do jedného z programov sprostredkovaných žalovaným a v zmysle ním prezentovaného vyššie uvedeného výkladu išlo v prípade každého z nich o prihlásenie do jedného z programov AISE. V tejto súvislosti poukázal na zoznam uchádzačov, za ktorých mu bola vyplatená odmena v zmysle čl. 5 pracovnej zmluvy, a z ktorého vyplýva, že žalovaný mu priznal odmenu aj za uchádzačov, ktorí sa prihlásili do rovnakých programov ako uvedení sporní uchádzači, za ktorých mu odmena priznaná nebola. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zotrvával na presvedčení, že z dokazovania vyplýva, že v prípade všetkých sporných uchádzačov boli naplnené podmienky vzniku jeho nároku na odmenu podľa čl. 5 pracovnej zmluvy.

6. Žalovaný žiadal vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu napadnutý rozsudok potvrdiť, keď mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym zisteniam a vec aj právne správne posúdil. Ak žalobca vo vzťahu k jednému spornému uchádzačovi, ktorý nebol sprostredkovaný ním, ale inou spoločnosťou, uvádza, že v čl. 5 pracovnej zmluvy nie je uvedené, že uchádzač, za ktorého mal žalobca dostať od žalovaného pohyblivú zložku mzdy, mal byť sprostredkovaný ním, poukázal na to, že skutočnosť, že sa malo jednať o uchádzača, ktorého zaobstaral žalobca, nepochybne vyplýva z výpovedí strán (napr. žalobcu na pojednávaní dňa 27.10.2015). Zdôraznil tiež, že výklad slovného spojenia „jeden z programov AISE“, ktorý žalobca považoval za sporný, je úplne jednoznačný a určitý. Argumentáciu žalobcu, ktorý výklad uvedeného slovného spojenia úmyselne skresľuje, považoval za účelovú, špekulatívnu a najmä ničím nepreukázanú. Zdôraznil, že fakt, že žalobca zakladá svoju žalobu a uplatnený nárok na úmyselnom nesprávnom výklade slovného spojenia „jeden z programov AISE“ a výklade skratky „AISE“ neznamená, že uvedené slovné spojenie a skratka resp. ich výklad je nejasný, neurčitý a nezrozumiteľný. Vyjadril názor, že žalobca sa v konaní pokúšal prispôsobiť výklad tak, aby vyhovoval ním uplatnenému nároku. Z výpovedí strán vyplýva, že žalobcovi bolo od počiatku ako mal u neho nastúpiť do zamestnania, zrejme, že spoločnosť sprostredkúva študijné programy s pobytmi v prevažnej miere v USA cez americké agentúry, a že najviac ich bolo cez agentúru „American Intercultural Student Exchange“ používajúcu aj skratku „AISE“. Skrátenejší názov agentúry „AISE“ strany

používali v pracovnej komunikácii, podkladoch a písomných pracovných poznámkach, len keď sa jednalo o pomenovanie agentúry „American Intercultural Student Exchange“. Ani žalovaný ani žalobca nepoužívali nikdy (v podkladoch, komunikácii, emailoch, zmluvách, hlavičkách žalovaného) spojenie „AISE“ v súvislosti s pomenovaním spoločnosti žalovaného (Americká kultúrna výmena, s.r.o.). Žalobca svoje tvrdenia, že študijné programy AISE boli všetky študijné programy sprostredkované žalovaným do zahraničia, ničím nepreukázal, naopak žalovaný listinnými dôkazmi (poznámkami písanými rukou oboch strán k jednotlivým uchádzačom, zmluvami o sprostredkovaní) preukázal, že študijné pobyty, ktoré žalovaný sprostredkoval do zahraničia, boli žalobcom a žalovaným pracovne označované skratkou názvu príslušnej zahraničnej študijnej agentúry, pričom agentúra „American Intercultural Student Exchange“ bola štandardne pracovne označovaná ako „AISE“. Mal za to, že slovné spojenie „jeden z programov AISE“ je potom možné výhradne a bez pochyb vykladať len ako „jeden z programov American Intercultural Student Exchange“, a preto je aplikácia princípu „contra proferentem“, ktorým argumentuje žalobca, neodôvodnená. Ak žalobca tvrdil, že žalovaný používal v komunikácii s tretími osobami termín AISE a poukazyval na označenie webovej stránky žalovaného a jeho emailovej adresy, zopakoval, že v žiadnych dokumentoch, hlavičkách ani podpisoch (či už na pracovných zmluvách, zmluvách o sprostredkovaní študijných pobytov alebo iných dokumentoch, v pečiatkach a v obsahu emailov, ktoré ako dôkaz doložil do spisu na pojednávaní dňa 07.04.2016) sa neoznačuje pomenovaním „AISE“ a žalobca to ani nijako v konaní nepreukázal. Uviedol, že už v konaní pred súdom prvej inštancie vysvetlil, že v prvých rokoch po založení spoločnosti (v roku 1993) žalovaný spolupracoval len s agentúrou AISE a sprostredkúval študijné programy s pobytmi organizovanými len do ňou poskytovaných programov, čo bol aj dôvod, prečo bola AISE agentúrou, cez ktorú vycestovalo vždy počas existencie žalovaného najviac študentov, a prečo žalovaný používal emailovú adresu G.-G.sk, teda spojenie „.-G.“, čo však v žiadnom prípade neznamená, že žalovaný vystupoval vo vzťahu k tretím osobám pod názvom alebo označením „AISE“. Poukazovanie žalobcu na to, že mu (žalovaný) vyplatil odmenu za 24 uchádzačov, ktorí sa prihlásili do jedného z programov ponúkaných žalovaným cez zahraničné agentúry EEO, RETSD, ICX, AISE, Nacel-UK, SILC, ACES, považoval za zavádzajúce a pre posúdenie nároku žalobcu podľa čl. 5. pracovnej zmluvy v kontexte s piatimi spornými uchádzačmi za irelevantné. Zdôraznil, že uvedenú odmenu žalobcovi vyplatil bez splnenia zmluvných predpokladov na vznik nároku na pohyblivú časť mzdy, z vlastnej, dobrej a slobodnej vôle. Zotrval na svojich argumentoch, pre ktoré žalobcovi nárok na vyplatenie odmeny za päť sporných uchádzačov nevznikol.

7. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý zotrval na svojom odvolaní. Zopakoval, že mu bola vyplatená odmena za 24 uchádzačov, pričom nie je pravdou, že žalovaný mu uvedenú odmenu v celkovej výške 3.600 eur uhradil zo svojej dobrej a slobodnej vôle, ako sa to snaží účelovo a zavádzajúco prezentovať. V tejto súvislosti poukázal na vyjadrenie žalovaného na pojednávaní dňa 27.10.2015, že „vedel, že keďže rok 2012 je veľmi slabý, tak nemôže žalobcu ďalej zamestnávať“, v kontexte ktorého sa tvrdenie žalovaného, že mu sumu 3.600 eur vyplatil na základe dobrej vôle, javí ako nepravdepodobné. Mal za to, že mu žalovaný túto odmenu vyplatil, pretože to bola jeho zmluvná a zákonná povinnosť, keďže v danom prípade išlo o nárokovateľnú zložku jeho mzdy a predpoklady vzniku jeho nároku v zmysle dojednaní pracovnej zmluvy boli splnené. Uviedol, že piati sporní uchádzači sa žiadnym spôsobom neodlišujú od 24 nesporných uchádzačov a nárok na vyplatenie odmeny v zmysle čl. 5 vznikol vo všetkých prípadoch rovnako. Mal za to, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, čím zavinil tento spor.

8. Žalovaný vo svojej reakcii na vyjadrenie žalobcu poukázal na to, že súd prvej inštancie na pojednávaniach opakovane vyslovil svoj právny názor a zdôraznil, že podmienky výplaty nenárokovateľnej zložky mzdy za 24 uchádzačov nie sú predmetom posudzovania uplatňovaného nároku, s čím sa aj žalovaný stotožňuje. Poukázal na to, že súd prvej inštancie skúmal splnenie podmienok na vyplatenie odmeny podľa čl. 5 pracovnej zmluvy za päť uchádzačov, ktorí sú predmetom žaloby, pričom správne vyhodnotil, že v ich prípade žalobcovi nevznikol na vyplatenie odmeny nárok, keďže neboli kumulatívne splnené všetky podmienky podľa čl. 5. Ak žalobca považoval za nepravdepodobný fakt, že mu vyplatil odmenu za 24 uchádzačov zo svojej slobodnej vôle, a to s poukazom na vyjadrenie na pojednávaní, že „vedel, že keďže rok 2012 je veľmi slabý, tak nemôže žalobcu ďalej zamestnávať“, zdôraznil, že nad rozsah potrebný pre posudzovanie predmetu sporu svoje rozhodnutie o vyplatení predmetnej odmeny za 24 uchádzačov vysvetlil práve na uvedenom pojednávaní dňa 27.10.2015 (toto vyjadrenie z pojednávania odcitoval). Ak žalobca opakovane tvrdil, že piati sporní uchádzači sa ničím neodlišovali od 24 nesporných uchádzačov, opätovne poukázal na to, že výplata odmeny za 24 uchádzačov sa odlišovala v tom, že ju zrealizoval bez skúmania predpokladov

a podmienok v zmysle čl. 5 pracovnej zmluvy a vyplatil ju dobrovoľne, avšak skúmanie predpokladov a podmienok, za ktorých bola uvedená odmena žalobcovi vyplatená, je pre posúdenie predmetu sporu právne irelevantné. Dôležité bolo skúmanie splnenia predpokladov podľa predmetného čl. 5 len v prípade piatich uchádzačov, ktorí sú predmetom žaloby.

9. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V zmysle prechodného ustanovenia § 470 C.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že žaloba žalobcu, o ktorej bolo napadnutým rozsudkom rozhodnuté ako i samotný napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spadajú pod režim procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, posudzoval odvolací súd napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, podľa v čase konania a rozhodnutia účinných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a rozhodol podľa aktuálnej právnej úpravy, teda Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016.

12. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (žiadne procesné vady v odvolaní ani namietané neboli), v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, a v podrobnostiach na ne poukazuje. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalobcu. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne a dostatočne zistil skutkový stav, vec aj správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalobcovi na vyplatenie pohyblivej časti mzdy, odmeny, nevznikol nárok pre nesplnenie kumulatívnych podmienok pre vznik nároku na odmenu, a svoje rozhodnutie tiež odôvodnil tak, ako to malo na mysli v čase rozhodovania platné a účinné ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, zaoberal sa argumentáciou oboch sporových strán, správne vyhodnotil vykonané dôkazy, a dospel k správne záveru, že žalobcom žalobou uplatnený nárok na zaplatenie odmeny s príslušenstvom je nedôvodný. So závermi, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby sa odvolací súd stotožnil.

13. Žalobca v odvolaní argumentoval tým, že súd prvej inštancie nezistil správne skutkový stav, keď tvrdil, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že podmienky v zmysle čl. 5 pracovnej zmluvy na vyplatenie odmeny za päť vyššie špecifikovaných sporných uchádzačov splnil, a preto má na zaplatenie odmeny nárok. Z jeho odvolania teda je teda zrejmé, že namieta hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie, keď má na rozdiel od súdom prijatých záverov za to, že z vykonaných dôkazov vyplýva to, čo on tvrdí. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku účinného rozhodoval súd prvej inštancie na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení sporových strán (§ 153 O.s.p.) a následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy teda hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Súd prvej inštancie sa všetkými týmito hľadiskami a zásadami riadil.

14. Odvolací súd sa vyhodnotením produkovaných dôkazov stotožnil, keď dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že žalobca nepreukázal splnenie v čl. 5 pracovnej zmluvy dohodnutých kumulatívnych podmienok pre nárok na odmenu za vyššie uvedené päť sporných uchádzačov a zároveň žalovaný preukázal, že žalobcovi žalobou uplatnený nárok na odmenu podľa uvedeného čl. 5 nevznikol. Na tento záver nemá vôbec žiadny vplyv skutočnosť, že žalovaný žalobcovi vyplatil odmenu vo výške 3.600 eur za 24 iných uchádzačov (podľa žalovaného dobrovoľne ako zásluhu za vykonanú prácu a bez skúmania splnenia podmienok vzniku nároku na odmenu), keďže predmetom sporu nebolo posudzovanie, či žalobcovi skutočne vznikol nárok na žalovaným vyplatenú odmenu za predmetných 24 uchádzačov, ale vyhodnotiť, či je žalobcom voči žalovanému uplatnený nárok na zaplatenie odmeny v žalovanej výške za práve označených päť uchádzačov dôvodný. Odvolací súd považuje za potrebné vysvetliť, že podľa pracovnej zmluvy, ktorú strany uzatvorili, pozostávala mzda žalobcu ako zamestnanca z dvoch častí - základnej a pohyblivej, v tomto prípade odmeny. Pohyblivá zložka mzdy (odmena) je variabilná a jej vyplatenie bolo viazané na kumulatívne splnenie podmienok, ktoré si strany dohodli v čl. 5 pracovnej zmluvy tak, že žalovaný prizná žalobcovi odmenu 150 eur za každého uchádzača, ktorý sa prihlási do jedného z programov AISE od 01.01.2012 a aj odcestuje do vybranej destinácie (štátu). Počet uchádzačov musí byť schválený oboma zmluvnými stranami. Odvolací súd konštatuje, že z uvedenej dohody je zrejmé, že nárok žalobcu na odmenu je nárokovateľný len za kumulatívneho splnenia dohodnutých podmienok, a to, že uchádzač zabezpečený žalobcom sa prihlásil do jedného z programov AISE od 01.01.2012 a aj odcestoval do vybranej destinácie. Niet vôbec žiadnych pochyb o tom, že štyria uchádzači (P. Y., R. Y., S. R. G. S. U.) neboli skutočne prihlásení do jedného z programov AISE teda „American Intercultural Student Exchange“, ale do iných programov iných agentúr ako AISE, ktoré žalovaný taktiež ponúkal, napr. EEOP, RETSD, ICX, AISE, Nacel-UK, SILC, ACES, a preto v prípade týchto uchádzačov nebola splnená už prvá podmienka vzniku nároku žalobcu na odmenu. Ak žalobca tvrdil, že spojenie „jeden z programov AISE“ je potrebné vykladať ako všetky programy všetkých agentúr, prostredníctvom ktorých uchádzači vycestovali na študijné pobyty do zahraničia, teda všetky programy ponúkané žalovaným, odvolací súd konštatuje, že pre takýto výklad neexistuje žiadny racionálny dôvod. Žiadnym výkladom totiž nie je možné dospieť k záveru, že programy agentúry AISE sú vlastne okrem jej programov aj programy úplne iných agentúr. Napokon, akýkoľvek výklad obsahu právneho úkonu prichádza do úvahy len vtedy, ak existujú o jeho určitosti alebo zrozumiteľnosti nejaké pochybnosti, čo však nie je prípad prejednávanej veci, pretože dohoda o tom, že prvá podmienka vzniku žalobcu na odmenu je, že uchádzač musí byť prihlásený do jedného z programov AISE, je úplne jednoznačná, zrozumiteľná a určitá. Ako správne vyhodnotil už súd prvej inštancie, ak by sa strany chceli v pracovnej zmluve dohodnúť na odmene za akýkoľvek program poskytovaný ktoroukoľvek agentúrou, nekonkretizovali by práve programy jednej z nich, ale dohodli by sa na odmene za každého uchádzača, ktorý sa prihlási do jedného z programov sprostredkovaných žalovaným. Ak sa žalobca pokúsil argumentovať tiež tým, že ním prezentovaný (vyššie uvedený) výklad je správny z dôvodu, že žalovaný sa označoval aj AISE, z čoho odvodzoval, že programy AISE, sú všetky programy žalovaného, táto argumentácia nemôže obstáť, pretože nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a žalobca tieto tvrdenia ničím, teda žiadnym dôkazom nepreukázal. Možno uzavrieť, že ak žalobca uplatnil žalobou nárok na zaplatenie odmeny v požadovanej výške tvrdiac, že pre nárok na jej výplatu splnil podmienky, tieto svoje tvrdenia dôkazmi nepreukázal (a žalovaný ich vyvrátil), preto nemohol byť v konaní úspešný. K odvolaniu žalobcu potom odvolací súd uvádza, že namietané nesprávne hodnotenie dôkazov, vrátane nesprávnych skutkových a právnych záverov, nie je opodstatnené. Pripomína, že hodnotenie dôkazov je vecou súdu, a nie sporových strán. Zdôrazňuje tiež, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania ako aj okolností rozhodných pre posúdenie dôvodnosti žaloby, dospel k správnym skutkovým zisteniam. pričom žalobkyňa v odvolaní namietala vyhodnotenie dôkazov, ktoré považovala za nesprávne.

15. Žalobca v odvolaní argumentoval okrem vyššie uvedeného aj tým, že jeden sporný uchádzač, J. X., bol prihlásený do programu AISE a do USA aj vycestoval, preto má nárok na odmenu, hoci tento uchádzača nezabezpečil on, ale sprostredkovala ho spoločnosť Orbis Pictus s.r.o.. Kto uchádzača zabezpečil, nepovažoval v odvolaní za podstatné, keď argumentoval tým, že v pracovnej zmluve uzatvorenej stranami nie je v časti dohody o odmene uvedené, že mu nárok na odmenu vznikne len v prípade, ak uchádzača zabezpečí on. Odvolací súd sa s touto odvolacou námietkou nestotožnil.

Považuje za potrebné poukázať na to, že žalobca už v žalobe tvrdil, že jeho náplňou práce bolo zabezpečovať pre žalovaného čo najviac študentov do žalovaným ponúkaných študijných programov v cudzine. Žalobu odôvodnil tiež tým, že študenti, za ktorých si uplatňuje žalovaný nárok, sa prihlásili na štúdium jeho prostredníctvom. Vo vyjadrení zo dňa 27.07.2015 žalobca zotrval na tvrdení, že všetci piati uchádzači sa do programov prihlásili jeho prostredníctvom a tvrdenie žalovaného, že J.N. X. bol sprostredkovaný inou agentúrou, považoval za účelové a zavádzajúce tvrdenie. Na pojednávaní dňa 27.08.2015 uviedol, že jeho prácou bolo získavanie záujemcov o študijné pobyty v zahraničí, že v ust. čl. 5 pracovnej zmluvy sa strany dohodli na hrubej mzde a na motivačnej odmene, a že mal nárok na zaplatenie motivačnej odmeny vtedy, ak sa klient prihlásil na študijný pobyt v zahraničí jeho prostredníctvom a súčasne aj na tento pobyt vycestoval. Z uvedeného je úplne zrejmé, že žalobca mal od počiatku vedomosť o tom, že motivačnú odmenu môže získať (za splnenia ostatných podmienok) len za uchádzačov prihlásených jeho prostredníctvom. Svoju argumentáciu zmenil žalobca v odvolaní (po tom, keď žalovaný v konaní preukázal, že uchádzača J. X. žalobca nezabezpečil), v ktorom tvrdil, že mu nárok na motivačnú odmenu vznikol bez ohľadu na to, či uchádzača zabezpečil on alebo niekto iný. Odvolací súd vyhodnotil túto odvolaciu argumentáciu žalobcu za úplne neopodstatnenú a nedôvodnú, a zároveň aj odporujúcu odôvodneniu uplatneného nároku samotným žalobcom, ktorý v žalobe a počas celého konania sám tvrdil, že nárok na odmenu mu vzniká za uchádzačov, ktorých sám zabezpečil, z čoho jednoznačne vyplýva, že vedel o tom (napriek jeho argumentácii v odvolaní, že v dohode nie je uvedené, že uchádzača musí zabezpečiť on), že sa so žalovaným dohodol na tom, že nárok na odmenu mu môže vzniknúť za splnenia ostatných podmienok výlučne vtedy, ak sa uchádzač prihlási jeho prostredníctvom, inak povedané, ak uchádzača zabezpečí práve žalobca. Odvolacia námietka žalobcu je preto účelová a nedôvodná. Navyše, odporuje samotnému motivačnému charakteru odmeny ako aj logike veci.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že ak súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, rozhodol správne, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pretože bol v odvolacom konaní plne úspešný.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada

(§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).